

B I O G R A F I J A

Rođen je u Zagrebu 1971. godine. Nakon završene srednje škole (*Obrazovni centar Nikole Tesle*, smjer matematičar-informatičar) i odsluženog vojnog roka u Beogradu 1990. počeo studirati na ALU u Zagrebu; 1991.–1992. mobiliziran u HV; 1993. prvi put izlaže (knjižara *Moderna vremena* u Zagrebu); 1994. dobio Rektorovu nagradu Sveučilišta u Zagrebu; 1996. dobio nagradu na 24. salonu mladih u Zagrebu; 1997. diplomirao na Nastavničkom odsjeku slikarstvo u klasi prof. Miroslava Šuteja; 1997. postao član HDLU-a u Zagrebu; 1997.–1998. predavao likovnu umjetnost u zagrebačkoj *11. gimnaziji*; 1998. imao samostalnu izložbu u galeriji *Arteria* u Zagrebu (friz od 500 slika); 1998.–2010. bio ravnatelj *Centra za kulturu Maksimir* u Zagrebu i organizirao različita kulturna događanja, radionice te manifestacije s naglaskom na vizualno-umjetničkim programima, kroz koje surađuje s profesionalnim likovnim umjetnicima i pedagozima; 2002.–2012. radio na pripremi vizualnog izgleda *Uskrs festa* u Zagrebu; 2004. održao izložbu „*Konačna pobjeda nebeske vojske (ispitivanje linearne strukture)*“ u *Galeriji Miroslav Kraljević* u Zagrebu; 2005. dobio nagradu *AICE* na *39. Zagrebačkom salonu* 2005. po izboru Allane Heiss, ravnateljice *P.S.1*; u listopadu i studenome sudjelovao u rezidencijalnom programu u *New Yorku* i izveo 250 m velik site-specific „*Konačna pobjeda nebeske vojske*“ u *P.S.1 (Art Institut* u sklopu *MoMA*); 2006. izveo križni put u kapelici obnovljenoga franjevačkog samostana u Karinu; 2006. sudjelovao na *Cairo biennalu* (Egipat); 2008. održao izložbu u Umjetničkom paviljonu „*Hodočasnici – vizija mističnih putovanja, slikarski ambijent*“; 2008. dobio nagradu Kabineta grafike HAZU na *4. trijenalu crteža* u Zagrebu za site-specific crtež „*Konačna pobjeda nebeske vojske*“; 2008. u listopadu i studenome sudjelovao u rezidencijalnom programu *Tokyo Wander Site*; 2009. dobio *Nagradu Vladimir Nazor* za izložbu u Umjetničkom paviljonu 2008.; 2009. postao dopredsjednik Hrvatskoga društva likovnih umjetnika u Zagrebu; 2010. postao docent, pa redovni profesor na Katedri za slikarstvo Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu, da bi sada obnašao dužnost dekana; 2011. sudjelovao u sklopu HDLU-a u osmišljavanju, pokretanju i organizaciji *1. Bijenala slikarstva* u Zagrebu te oblikovao postav hrvatskog dijela izložbe; 2018. postao je predsjednik HDLU-a; od polovine devedesetih sudjelovao u različitim kulturnim i društvenim događanjima i programima kao član komisija ili u procesu organizacije.

Savjet galerije Ajngel:
Miroslav Gašparović, Darko Sačić i Zlatan Vrkljan
Konzultant za Sloveniju:
Ivo Prančić

Izdavači:
Gradski muzej Varaždin
Šetalište J. J. Strossmayera 3, 42000 Varaždin
telefon: 042 658 754, muzej@gmv.hr

Zlati ajngel d.o.o. Varaždin
Gajeva 15, 42000 Varaždin
telefon: 042 212 702, info@ajngel.hr

Za izdavače: Miran Bojanić Morandini i Darko Sačić
Urednik i dizajn kataloga: Darko Sačić
Autor predgovora: Željko Marčuš
Kustosica izložbe: Elizabeta Igrec
Priprema i tisak: FRONTA IMPRESS
Naklada: 200 primjeraka

www.gmv.hr
www.ajngel.hr

PROGRAM PODRŽAVA
MINISTARSTVO KULTURE I MEDIJA REPUBLIKE HRVATSKE
GRAD VARAŽDIN

A
J
N
G
E
L

T
O
M
I
S
L
A
V
B
U
N
T
A
K

V
A
R
A
Ž
D
I
N
8 . 2 . - 5 . 3 . 2 0 2 3 .

Veliki dio opusa Tomislava Buntaka (1971), slike, crteži i murali na zidu, posebice site-specific ultraviolettne instalacije, označuje pojam sintagama čudesno u umjetnosti odražen kroz mnogobrojne izložbe od kojih iz rane faze valja izdvojiti izložbu nesvakidašnje retro-suvremene figuracije (Galerija Miroslav Kraljević, 1994); potom koloristički intenzivne, crteže (Galerija Nova, 1995), a kao polaritet crno-bijele slikarske vizualizacije (Galerija SC, 1996 - Nagrada na 24. Salonu Mladih), kao i ciklus od 500 ulja u malim formatima (Galerija Arteria, 1998) te prva samostalna izložba u Galeriji Galženica (2000), s tzv. postmodernim postimpresionizmom.

Sve što je gotovo protjerano iz većeg djela suvremene umjetnosti, a djeluje na promatrača doživljajem čudesnoga, ushićenjem..., potom pitanjem kako je realizirano, bit je i svrhovitost, Buntakova slikarsko-crtačkoga doživljaja i interpretacije svijeta - kulturne baštine čovječanstva, prinesene medijem vizualnoga polja, ili nizovima vizualnih polja: od kvadrata do zidnoga murala, području suvremene umjetnosti i spiralama ovodobnih vizualnih komunikacija. Imaginacijskim, psihološkim odrednicama iluzije u umjetnosti, i suvremenim otklonima od njih, raznolikim razinama fascinacije umijećem, strašću, Buntakova umjetnička ekspanzija u opsegu: slika na platnu crtačkih bilježnica, klasične definicije crteža, preko mekih granica specifičnih vizualizacija, gdje crtež pretače u sliku; sliku koja je temeljena i na crtežu, sve do optičkih hibrida gdje ne možemo sa sigurnošću utvrditi što je crtež, a što slika, odnosno gdje je tradicija utkana u suvremenost i obrnuto, kao i što nam Buntakove slike donose, a što mi svjesno i nesvjesno projiciramo u njih?

Na vrlo određen način Buntakova slika kozmička je, kozmološka i sanjalačka. Svojevrсна je slika fantazije slobode od nečega i slobode za nešto, kakovu naslućujemo iz imaginarnog: magijskoga, mitološkog i religijskoga zlatnog

doba, kada je čovjek bio neraskidivo povezan s prirodom; kada je bio dio lančane reakcije: zlatnoga reda svega što postoji..., od atoma, metala i stanica, oblika života do zvjezdoznanstva i futurističkih međuzvezdanih letova. Iz tih razloga slika Tomislava Buntaka je univerzalna. O tome svjedoče samo neke dalje navedene izložbe od: Konačne pobjede nebeske vojske (Galerija Miroslav Kraljević, 2004), monumentalni site-specific crtež MMSU-Rijeka (2004), Zagrebački salon - Nagrada Aica (2005), koji je drukčijoj poetici i ikonografiji ostvaren in situ u P.S.1 (New York, 2005), te sudjelovanje na mnogobrojnim izložbama koje propituju pojmove, ideje i realizacije suvremenoga crteža i slike.

Na vrlo osebujan način Buntak projicira vlastitu imaginaciju, fantazijsku sliku stvarajući svojevrсни povezani slikovni strip jednog boljeg nedosanjanog svijeta u kojem žive duh i stanje duha, mir i harmonija, sliku u kojoj još uvijek postoje jednakost, pravda i sloboda. To je osobna i univerzalna potraga za subjektivnom slobodom u granicama mogućeg, zapravo slika slobode po sebi i u sebi iz koje se kasnije zrcali sve, pa i nacrtani liko-crteži, nacrtanoga pogleda na svijet.

Slike svijeta u kojoj žive i borave plemeniti divljaci. Stoga su one u učinku i panateizmu: obožavanju božanske prirode i prirodnoga, romantične i romansirane. U najboljem smislu te riječi, Buntak je inventivan i inovativan umjetnik, ali i katalizator: postmoderni nomad ili postmoderni eklektik. U mediju tradicionalnoga polja slike - o tome pokatkada egzotičnome svijetu - svjedoči izložba u Studiju Moderne galerije Josip Račić (2007), kao i posebice specifične i fluidno optičke ambijentalne vizualizacije - Umjetnički paviljon u Zagrebu (2008) - Nagrada Vladimir Nazor, potom bijela izložba u Galeriji Kranjčar (2009), kojom autor propitkuje tehniku crteža u bareljefu, a izložbena trijada završava s mega-konceptom ultraviolettne slikarsko-crtačke magije u desakraliziranoj samostanskoj crkvi Galerije Božidar Jakac u Kostanjevici na Krki (Slovenija 2012).

Nakon toga Tomislav Buntak vraća se tradicionalnijem, a opet suvremenom poimanju crteža i slike izložbama u Galeriji Marisall (2012), i recentnim izložbama u Galeriji Galženica i Galeriji

Kula - Palača Mlezi u Splitu (2014). Uz to Butnak izlazi iz uobičajenih galerijskih prostora u klupsku scenu popularne kulture site-specifcom u klubu Sublink (2014-2015), i ispitivanjem mogućnosti suvremene umjetnosti u javnome prostoru s paradigmom komunikacije u javnim prostorima - Dječja bolnica u Klaićevoj unutar sveučilišnoga projekta - humanizacija prostora zdravstvene ustanove, te realizacijom u duhu suvremene sakralne umjetnosti Krista Pantokratora u Kovačićevoj crkvi sv. Blaža u Zagrebu (2015).

Kao što na vizualno-sadržajnoj razini, kršćanske vrijednosti: oprosta i milosrđa, ljubavi, ili ljepote Boga i anđela, Buntak utka u opće ljudske teme i vrijednosti iz doba ranih kultura i antičkoga svijeta prije kršćanstva, tako i obrnuto: Buntak humanizam i suosjećanje, pravednost, igru i ljepotu utjelovljuje u sakralne prizore koji onda odražavaju iskonsku religioznost: misterij, ljubav prema Bogu i čovjeku, suosjećanje i milosrđe. Vrline koje nisu samo privatne, već svjetonazorske i opće ljudske - u odnosu čovjeka prema nečemu što smatra božanskim. Dosadašnji Buntakov opus svjedoči o autorovu umijeću, vještini i imaginaciji crteža, slike i ambijenta koji povezuje različita doba, izvore i kulture s duhom suvremene umjetnosti u kojem se prožimanje prošloga, sadašnjega i budućnosnoga uvida u svijet temelji na promatranju sebe i toga svijeta oko sebe.

Njegova posvećenost figuraciji i ispitivanju slikarskog i crtačkog jezika održala se od vremena nesklonog takovom izričaju do vremena kada je takav izraz postao suvremen i otvorio prostor novim generacijama mladih slikara i slikarica te kontinuirano djeluje na pokušaju proširenja klasičnog medija unutar suvremene percepcije i vizualnosti i likovnosti slike i crteža.